

Maz Evans

BOHOVIA A DÉMONI

Maz Evans

**BOHOVIA
A
DÉMONI**

slovar

Original English language edition first published in 2017
under the title BEYOND THE ODYSSEY by The Chicken House,
2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS
Translation Copyright © Chicken House Publishing Ltd
Text copyright © MAZ EVANS © 2018
The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.
All rights reserved.
Cover and interior design by Helen Crawford-White
Cover and interior illustrations by Aleksei Bitskoff
Translation © Katarína Rybková 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2277-4
www.slovart.sk

*Venujem mojej Lili,
s ktorou je každý deň výprava za objavmi.
Ďakujem ti za čarovné putovanie, dievčatko.*

Ťažko na cvičisku, ľahko na bojisku

Nikto si nebude miešať kapučíno bleskom, nikto nepremení nikoho na prasa bradavičnaté a nikto nebude prdieť hymnu. Je to jasné?“ obrátil sa Elliot prísne ku skupine starovekých gréckych nesmrteľníkov, ktorí mu upratovali kuchyňu. Väčšine ľudí by sa to určite zdalo čudné, pre Elliota Hoopera to však bol piatok ako každý iný.

„Pochopili sme. Je to jasné, chlapče,“ odvetil vládca bohov Zeus a hrotom zlatého blesku vyškrabával masť z rúry. „Budeme sa správať vzorne. Na nás sa predsa môžeš spoľahnúť.“

„Elly, ani by nám nenapadlo sťažovať ti to,“ povedala bohyňa lásky Afrodita a nastriekala do kuchyne osviežovačom vzduchu vôňu *Čerstvo upečený chlieb*. „Vieme, že dnes musí ísť všetko ako po masle. Budeme tichí ako Aténin fanklub.“

„Rozhodne,“ utrúsila bohyňa múdrosti, vrhla vražedný pohľad na sestru a zo zvyškov špagiet háčkovala čipkový kuchynský obruš. „Nesklameme ťa.“

Elliot sa vďačne usmial. Dnešného dňa sa bál, odkedy dostal posledný Skutočne desivý list. Vlastne sa bál už oveľa dlhšie.

„Mám tu niekoľko poznámok,“ ozvala sa Panna a prehrabávala sa v balíčku kartičiek. „Keď hovoríš, že sa nemám správať – citujem – ako utáraná krava, myslíš tým, že mám zakázané vyjadrovať nahlas svoje originálne názory?“

„Správne.“

„Nemám navodiť dobrú náladu svojimi vtipnými poznámkami?“

„Presne tak.“

„A čo občerstvenie?“

„Minule nám to stačilo.“

„Moje jablká v župane boli perfektné,“ durdila sa Panna.

„Priniesla si skutočné župany a napchala im do vreciek jablká!“ vykrikol Elliot. „Takže nie!“

„Čo keby som pripravila nejaký zábavný program? Mohla by som zaspievať...“

„Nie! Prosím ťa, nie.“

Panna sa zamračila.

„Nechápem,“ povedala. „Skoro akoby si chcel, aby som dnes nič nehovorila ani nerobila.“

„Nie! Mýliš sa!“ odvrkol Elliot. „Nie skoro, ale vôbec! Nič dnes nehovor ani nerob! Bodka.“

„Ale...“

Zeus jemne položil Panne ruku na plece, aby ju umlčal. Robil to tak vždy. Zo všetkých božských schopností vládca bohov si Elliot mimoriadne cenil práve túto.

Elliot zatvoril oči a snažil sa nemyslieť na to, čo všetko by sa dnes mohlo pokaziť. Dopadne to výborne. Všetko je v najlepšom poriadku. Len ich o tom treba presvedčiť. Čo si to nahovára? Musí o tom presvedčiť predovšetkým sám seba...

Elliot si zaškrtol niekoľko bodov v zozname a vopchal si ceruzku do vrečka. Ihneď z neho vypadla cez dieru, ktorá bola čoraz väčšia.

„Kedy mi dáš tie nohavice, nech ich konečne zašijem?“ vzdychla Aténa. Túto otázku mu kládla už celé týždne.

„Len čo budú špinavé a oblečiem si iné,“ odvetil Elliot rovnako ako celé týždne.

„Dobré ráno, synak,“ ozvalo sa zo schodov zívnutie.

Elliot sa usmial na otca. Hneď sa cítil lepšie. Vlastne odkedy sa Dave Hooper pred dvoma mesiacmi vrátil na farmu Sladký domov, všetko bolo lepšie. Porozprával Elliotovi kopu super historiek o svojom pobyte vo väzení, naučil ho,

ako otvárať zámky, ukázal mu, kde je najlepšie ukryť sladkosti... ale predovšetkým nástojil na tom, že sa v noci bude starať o Josie.

„Vo väzení človek spáva málo. Navyše som nočný vták. Ty sa potrebuješ poriadne vyspať. Do krásy!“ žmurkol naňho šibalsky.

Elliot nechápal, ako to pred Davovým príchodom všetko zvládal. Teraz sa mohol dosýta vyspať, život bol odrazu jednoduchší. Mal veselšiu náladu, v škole si zlepšil známky, mama bola...

Snažil sa potlačiť strach, čo v ňom stále narastal. Ťažko povedať, aká bola teraz mama. Sotva ju spoznával, už to ani nebola ona. Celé dni presedela s pohľadom upretým do prázdna. Už takmer vôbec nerozprávala. Vlastne skoro nič ani nerobila.

Iba jedno ju dokázalo prebrať z driemot.

Dave.

Elliot bol od jeho návratu šťastnejší, ale na Josie mal manželov príchod presne opačný účinok. Vždy keď sa k nej priblížil, vrčala a kričala naňho.

„Ty nie si môj manžel!“ jačala. „Si podvodník! Zmizni z môjho domu!“

Bolo to smutné, ale Elliot usúdil, že to už nie je ona. V hlave mala zmätok a manžela videla naposledy pred desiatimi rokmi. Kým bol Dave vo väzení, Josin stav sa zo dňa na deň zhoršoval. Napokon si spomenie a upokojí sa, utešoval sa Elliot. Samozrejme. Určite.

„Ako sa má mama?“ spýtal sa s nádejou v hlase.

„Spí,“ odvetil Dave. „To je pre ňu najlepšie. Počúvaj, Elliot, dnes sa tu radšej nebudem motať. Ako sme sa dohodovorili...“

Elliot prikývol. Otec vie najlepšie, čo robiť. Vysvetlil mu, že odchod z väzenia je pre človeka veľký šok a potrebuje čas, aby sa prispôbil novému životu. Navyše si nebol istý, ako ľudia v Little Motbury zareagujú na to, že sa človek odsúdený za ozbrojenú lúpež vrátil do dediny, a tak navrhol, aby jeho príchod uchovali v tajnosti. Dávalo to zmysel. Elliot to neprezradil živej duši.

„Veľa šťastia, synak,“ povedal Dave a položil Elliotovi ruky na plecia. „Zvládneš to.“

„Ďakujem.“ Elliot sa zachmúril. Bude potrebovať oveľa viac ako šťastie. Škoda, že s ním nemôže byť tatko, s jeho podporou by dokázal viac. Ale dnes nebol vhodný deň, aby oznámil svetu, že s ním býva otec, nedávno prepustený z väzenia.

Dnes prídu zo sociálky posúdiť, v akom prostredí Elliot žije.

Podľa ich listu to bude „neformálna návšteva“ a „netreba sa ničoho obávať“, zastavia sa len preto, aby sa uistili, že Elliot má všetko, čo potrebuje, aby „mohol žiť šťastne a bezstarostne“. Dave vyhlásil, že keby sa dozvedeli o pobyte bývalého väzňa na farme Sladký domov, veľa vecí by prebiehalo veľmi „formálne“, prinieslo by im to „kopu starostí“, a keby sa Elliota ujala sociálka, rozhodne by bol „šťastný a bezsta-

roštný“. Dohodli sa, že Dave sa bude držať mimo dohľadu, skryje sa na poliach za farmou.

„Uvidíme sa neskôr,“ povedal Dave bohom. Srdečne mu zakývali.

Dave prijal správu o synovom novom živote prekvapujúco dobre. Keď sa zmieril s tým, že v jeho dome žije rodina antických gréckych bohov, že zlý démon smrti ovládne Zem, ak mu Elliot nevyfúkne štyri Chaosine kamene ovládajúce živly, a že osud sveta leží na pleciach jeho trinástročného syna, začlenil sa do života na farme s pozoruhodnou ľahkosťou.

Keď Dave vyšiel von, Elliot sa zahľadel na meravé úsmevy bohov. Nedal by za to ruku do ohňa, ale ak mal niekto problémy prispôbiť sa novým poriadkom, boli to oni.

Elliot sa vrátil k zoznamu.

„Sú všetky domáce zariadenia v pôvodnom stave?“

„Skoro všetky,“ zamrmlali dve chodidlá vytrčajúce zo záchoda na prízemí. Elliot nazrel dnu a zistil, že boh-kováč Hefaistos tam čosi robí s kľúčom na matice. „Umyvačka riadu, chladnička, kredenc a rúra sú deaktivované. V záchode na poschodí už neznie Mozart, ale tento ešte hrá Beethovena, keď ide človek na veľkú. Ale neboj sa, vyriešim to.“

„Vďaka,“ odvetil Elliot. Uľavilo sa mu, že sa v kuchyni nezačne samo od seba piecť hovädzie a umývať riad, ale naozaj nechcel, aby dnešní návštevníci pri použití záchoda počúvali Beethovena.

„Maštal' som vrátila do pôvodnej podoby,“ oznámila Aténa. „Afrodita všetko postriekala elixírom positivity, aby to tu ľudia zo sociálky videli v dobrom svetle. Našťastie nemusí pôsobiť aj na jej odev. Tomu by nepomohol nijaký elixír na svete.“

„Idem sa pozrieť na Hermesa,“ odula pery Afrodita. „Ten vždy ocení môj jedinečný štýl.“

„Najmä teraz – keď spí,“ zamrmlala Aténa a vrátila sa k háčkovaniu špagiet.

„Idem s vami,“ povedal Elliot. Potreboval čerstvý vzduch. Nasledoval Afroditu do maštale, kde na veľkej pohodlnej posteli ležal boh-posol.

Elliot sa snažil zahnať smútok, čo pocítil, zakaždým keď videl Hermesa. Dúfal – a s ním všetci ostatní –, že sa konečne preberie z bezvedomia, do ktorého upadol, keď ho bohyňa noci Nyx pri Stonehenge trafila otráveným šípom. Od tej strašnej noci nebolo ani chýru, ani slychu po Nyx ani jej synoch – démonovi smrti Thanatovi a démonovi spánku Hypnosovi. Ale boh-posol ešte stále tvrdo spal. Preberie sa niekedy? Elliotovi strašne chýbalo to jeho: *To je bomba, kamoš!*

„Hej, braček,“ zašepkal a ťukol pästou Hermesovi o päsť, hoci ten na jeho pozdrav nereagoval. „Prepáč, že som sa dnes ešte nezastavil. Je to trochu...“

Vedel, že keby mohol, Hermes by mu povedal: *To nič, kamoš. Nerobím si srandu, dnes to bude hračka, paráda. Zvládneš to na jednotku. BUUUUUM!*“

Ale Hermes mlčal. Takisto ako včera. A ako bude zrejme mlčať aj zajtra.

„Zlatko, Hermes,“ pošepkala Afrodita bratovi, „musím ťa na chvíľku schovať. Budem tu. Spi sladko.“

Bohyňa lásky nežne pobožkala Hermesa na líce a vybrala z vrecka priehľadnú tekutinu v spreji. Jemne ju rozprášila okolo neho, a keď ho prikryl hmlistý opar, Hermes začal pomaly miznúť.

„Elixír neviditeľnosti,“ žmurkla Afrodita na Elliota. „Pripomeň mi, aby som ho uvarila aj tebe.“

Skôr ako sa Hermes úplne stratil, Elliot mu ešte raz ťukol pästou o päšť a zamieril naspäť do domu. Zahnal smútok, dnes mu robili starosti iné veci.

„Panna, vyhnala si gorgóny zo záchoda na prízemí?“ spýtal sa Elliot s pohľadom upretým na zoznam.

„Jasné,“ odvetila meravo Panna, schytila školský batoh a rýchlo zamierila k schodom. „Ak dovoľíš...“

„Ukáž batoh,“ vzdychol Elliot.

„Nie,“ odvetila rázne Panna. „Mám tam svoje osobné potreby. Dievčenské veci.“

Normálne by Elliot vzal nohy na plecia. Dievčenské veci sú... hnusné. Dnes však na to nenaletel.

„Asi také osobné ako futbalový štadión,“ odvrkol. „Otvor batoh.“

„Ne...“

„Panna,“ povedal Zeus ticho, ale rázne. „Urob, o čo ťa žiada. Prosím.“

Panna nehybne stála a uvažovala, čo ďalej. Elliotovi pripomínala počítače v škole, ktoré občas zamrzli a uprostred obrazovky sa im krútilo malé koliesko.

Napokon Panna so zdráhaním podala batoh Elliotovi.

„Ďakujem,“ povedal Elliot a otvoril zips. „Tak čo je..“

„PLLLLLLOP!“ zapišťal tenký hlások. Z batoha vyskočila obrovská zelená rôsolová guľa a začala poskakovať po kuchyni.

„Gorgy!“ zvolala prísne Panna, zatiaľ čo guľa skákala bohom po hlavách ako po kameňoch v potoku.

„Gorgy?!“ mykol sa Elliot a zmietol si čudo z hlavy. „Nechceš povedať, že..“

„GORGY!“ skríkla Panna a guľa v okamihu znehybnela. „Ihneď pod' sem!“

Gorgy sa vrátil do svojej skutočnej podoby a šuchtal sa k Panne. Elliot si obzeral čudného tvora. Bol malý, nie väčší ako futbalová lopta a takmer rovnako okrúhly. Nad roztrhanými nohavicami mu vytrčalo veľké zelené brucho a okolo malej okrúhlej tváre s pršinosom mu povievali strapaté zelené vlasy.

„Panna! To je mláďa gorgóny! Vieš, že sú nebezpečné! Nemôžeš si z neho urobiť domáce zvieratko“ pokarhala ju Aténa.

„Nie je to zvieratko,“ povedala blahosklonne Panna. „Gorgy..“

„Gorgónie mláďa Gorgy?“ zašklábil sa Elliot. „Originálne meno pre domáce zvieratko..“

„Nie je to nijaké domáce zvieratko!“ hnevala sa Panna. „Iba študujem Gor... tohto tvora... aby som lepšie porozumela Elementálom. Náš vzťah je čisto profesionálny, nie citovo zafarbený. Nedbám o tohto tvora väčšmi ako...“

„Mama!“ zvolal Gorgy a vystrel ruky k Panne.

„Ehm...“ zajachtala nervózne Panna. „Učím Gor... toho tvora... základy reči.“

Ukázala si na zub.

„Gorgy, čo je to?“

„Čľup!“ zapišťal Gorgy.

„Vidíte!“ zvolala víťazoslávne Panna. „Povedal zub!“

„Povedal čľup,“ odvrkol Elliot. „Ako keď žaba skočí do vody.“

„Gorgy,“ Panna zdvihla tanier. „Povedz mamke... povedz slečne Panne, ako voláme túto vec.“

„Čľup!“ zapišťal opäť Gorgy.

„No tak, Gorgy, veď sme si to nacvičovali,“ zamračila sa Panna a zdvihla vidličku. „Ako voláme...“

„TOTO!“ zrúkol Hefaistos a vrhol sa na malú gorgónu s bronzovou sekerou, „Pod sem, ty sopľoš!“

„Gorgy! Nie!“ zvolala Panna a postavila sa na obranu pred svoju malú gorgónu.

Lenže Gorgy mal iné plány. Skrútil sa do kľbka a poskakoval po kuchyni, Hefaistos ho naháňal so zdvihnutou sekerou. O niekoľko sekúnd bola útulná a uprataná kuchyňa hore nohami: všetko, čo sa Gorgymu dostalo do ruky – jedlo, taniere, zmetáky – pristávalo na nesmrteľnom

kováčovi, ktorý sa do všetkých strán márne rozháňal sekerou.

„DOSTĚ!“ vykrikoval Elliot, keď si Gorgy našiel bezpečné miesto na kredenci.

Hefaistos stuhol so sekerou nad hlavou a previnilo pozrel na Elliota. Všetci ostatní zízali na skazu v kuchyni.

„Prepáč, mladý,“ zajachtal Hefaistos. „Dám to do poriadku. Čestné slovo.“

„Gorgy!“ zvolala Panna. „Gorgy! Poď k mamke!“

Ale Gorgy nemienil ísť nikam. Skrútil drobnú tvár do gule, takže pripomínal nahnevaný hrášok. Pramene zelených vlasov sa mu začali zvíjať okolo tváre. Elliot si všimol, že to nie sú vlasy, ale malé tenké hady. A tie syčali na Hefaista.

„Zlý! Človek!“ zvriskol Gorgy a ukázal na Hefaistovu sekeru.

„Vidíte!“ rozžiarila sa Panna. „To som ho naučila!“

„ZLÝ ČLUP ČLOVEK!“ vykrikoval Gordy. Hady sa vztýčili a ohlušujúco sipeli. Zvuk sa šíril masou víriaceho vzduchu, obkrúžil Hefaistovu sekeru sťa syčiaca víchrica, až kým bronzová čepeľ nezačala mäknúť ako maslo na panvici. Hrubé drevené porisko v Hefaistovej ruke ovislo a sekera bola teraz smrtiaca asi ako zvädnutý narcis.

„ČO SI TO UROBIL?!“ zreval na Gorgyho.

„No, Gorgy, je načase vrátiť sa do kľetky,“ vyhlásila Panna, chytila gorgonie mláďa do náručia a vybehla s ním hore schodmi.

„Mal si šťastie,“ vzdychla Aténa. „Dospelá gorgóna dokáže všetko premeniť na kameň. Mláďa ako Gorgy zvládne iba mäkšie materiály.“

„Včera premenil osu na kus kriedy,“ zavolala hrdo zhora Panna.

„Vidíte!“ vykrikol Elliot. „Presne o tomto hovorím! Toto sa dnes nesmie stať! Musíte prestať byť... sami sebou!“

Bohovia zostali ako obarení. Napäté ticho prerušilo jemné zvonenie Hermesovho iBoha.

„Mám to vziať?“ spýtala sa ticho Aténa.

„Prečo nie?“ vzdychol Elliot a prezeral si spustošenú kuchyňu. Ako presvedčí sociálku, že je u nich všetko v pohode? Nepamätal sa, kedy to bolo naposledy.

„Haló?“ povedala do telefónu Aténa. „Je... Áno, samozrejme... Áno, ihneď jej to oznámim.“

Všetci sa spýtavo zahľadeli na bohyňu múdrosti.

„Panna, to bola Rada Zverokruhu!“ zakričala nahor. „Máš ihneď prísť do Elýzia.“

„Teraz?“ čudovala sa Panna, ktorá sa medzitým opäť zjavitila v kuchyni. „Nemôžem predsa opustiť Elliota v kritickej situácii. Je životne dôležité, aby som zostala. Potrebuje ma, aby som ho podporila. Aby som mu radila. Aby som...“

„Chod!“ povedal energicky Elliot a posotil ju k dverám.

„Určite?“ spýtala sa Panna. „Chcela som im ponúknuť vílový koláč. So skutočnými vílami...“

„Vezmi si Pegasa,“ navrhol Zeus, otvoril dvere a Elliot vystrčil Pannu von. „Uvidíme sa neskôr.“

„Ak si myslíš, že to zvládneš...“

Zabuchnuté dvere jej to potvrdili.

„Jednu mám z krku,“ zamrmlal si Elliot popod nos. Vzdychol a pozrel na spúšť po mláďati gorgóny, ktorú bohovia začali upratovať. Dnes ho čaká veľmi, veľmi dlhý deň.

Nová hrozba

Panna! Radi ťa vidíme! Poď ďalej, dieťa, len poď ďalej!“

Panna vošla do sklenej pyramídy, sídla Rady Zverokruhu v nebeskom Elýzii, a prezerala si tváre bývalých kolegov. Zdalo sa, že majú mimoriadnu radosť z jej príchodu. To bolo vskutku nezvyčajné.

„Ehm... dobrý deň,“ povedala opatrne. „Ste všetci v pohode?“

„V super pohode!“ zareval Býk, momentálne prezident Rady, pristúpil k nej a podal jej kopyto. „Som nadšený, že ťa opäť vidím! Vezmi si sušienku!“

Každý člen Rady mal počas svojho každoročného me-

sačného pôsobenia vo funkcii predsedu svoj štýl. Býk bol známy strohým, rozumným vládnutím, neznášal akúkoľvek ľahkovážnosť. Keď vládol minule, zakázal balóniky. A teraz jej ponúka sušienku? To sa jej asi sníva. Odkedy jej vzali kardiú a stala sa smrteľníčkou, občas sa jej to stáva. Už si nemôže byť istá, či bdie, alebo sníva. V duchu si povedala, že musí hľadať obrovské spievajúce melóny – podľa tých to vždy zistila.

„No... kam si mám sadnúť?“ obzerala sa Panna po miestnosti. Budú ju opäť súdiť?

„Samozrejme, že sem, dieťa!“ zablačal zlatý Baran a vytiahol spod zlatého stola Zverokruhu jej červenú pohovku.

Panna sa potajomky poobzerala okolo seba. Po melónoch ani stopy.

„Chcete, aby som sedela... s vami?“ spýtala sa.

„Áno,“ usmial sa Baran.

„Na svojom mieste?“

„Samozrejme,“ zaškeril sa Rak.

„Pri stole?“

„Neposadíme ťa predsa do odpadkového koša!“ zasmiali sa Ryby.

Baran poklopkal po pohovke zlatým kopytom. Panna si opatrne sadla. Aj ostatní členovia Rady sa usadili a usmievali sa na ňu. Bolo to zvláštne nepríjemné.

„Nie je to úžasné?“ zahrmel Býk a prehrabol si kopytom riedku šticu gaštanovhnedých chlпов. „Celá banda zasa pokope. Bez teba to nie je ono, Panna.“

